

Η κενολογία των αρχηγών σκοτώνει

Του Χρήστου Γιανναρά

Ο λόγος του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης (περιεχόμενο και μορφή) δεν διαφέρει από τον λόγο του πρωθυπουργού – κάθε πολίτης μπορεί να το πιστοποιήσει. Προσπαθούν να διαφοροποιηθούν μόνο στο ποιος το «καλό» θα το κάνει «καλύτερα». Εχουν και οι δυο την ίδια εκδοχή για το «καλό»: Είναι η αύξηση της καταναλωτικής ευχέρειας. Εκεί τελειώνουν όλα.

Αλλά και για τον τρόπο (το πώς θα επιτευχθεί το «καλό») συμπίπτουν απολύτως: Μόνο επιτροπευόμενοι από τις «Αγορές» (μέσω Ε.Ε. και ΝΑΤΟ), μόνο αν παραμείνουμε στο ευρωπαϊκό (σκληρά γερμανικό) νόμισμα, μόνο απολύτως πειθαρχημένοι στην υποθήκευση κάθε κοινωνικής περιουσίας, με παράταση της πτώχευσης στο διηνεκές, μόνο τότε θα πετύχουμε υψηλές διαβαθμίσεις του «καλύτερου» στο κοινά παραδεκτό «καλό».

Αυτά «κατ' ουσίαν». Αλλά το πολιτικό τους παιχνίδι δεν αφορά στην ουσία, αφορά στις εντυπώσεις. Ο πρωθυπουργός, ενώ «απετάξατο μετά βδελυγμίας» τη νεανική του στράτευση στον αριστερό ριζοσπαστισμό, «δίχως αιδώ ή λύπη» για την αλλαξοπιστία του, επιμένει να ψαρεύει ψήφους και συμπάθεια στα θολά απονέρια της «προοδευτικής» Αριστεράς:

Πότε χλευάζοντας (στην πράξη) κάθε θησαύρισμα «πατρίδας», πολιτισμού και συλλογικής αξιοπρέπειας (χαρίζοντας μακεδονική ιθαγένεια και γλώσσα στους Σκοπιανούς). Πότε νομιμοποιώντας την άσκηση «μητρότητας» από άνδρες και «πατρότητας» από γυναίκες. Πότε αναμασώντας τη χλιοφθαρμένη «προοδευτική» ιδεοληψία για «χωρισμό Εκκλησίας - κράτους» – χώρια η μεθοδική διάλυση σχολείου και πανεπιστημίων από τη νεκρόφιλη εκπαιδευτική του πολιτική.

Ιδια, ολόιδια αποφυγή των ουσιαστικών προβλημάτων και από τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης: Ιδιο κυνηγητό των εντυπώσεων και μάλιστα σε επίπεδο προκλητικά ευτελέστερο: «Φύγετε εσείς, να έρθουμε εμείς» – «εκλογές μια ώρα αρχύτερα, να τελειώνουμε». Περιοδεύει την Ελλάδα και ζητάει από τους πολίτες, όχι να στηρίξουν το πρόγραμμά του (σαφώς ανύπαρκτο), αλλά «να κρατήσουν μπλε» τον νομό ή το νησί τους – νομίζει ότι μιλάει σε ανεγκέφαλους «ποδοσφαιρομανείς» για χρώματα φανέλας.

Ας καταλάβει επιτέλους κάποτε ο κ. Μητσοτάκης ότι για να τον ψηφίσουν οι πολίτες πρέπει να ξέρουν, ποιο φορολογικό σύστημα θα εφαρμόσει και με ποιον υπουργό. Ποιο σύστημα υγείας και με ποιον υπουργό. Ποιο σύστημα δημόσιας τάξης και με ποιον υπουργό. Ποιο εκπαιδευτικό σύστημα και με ποιον υπουργό.

Είναι στοιχειωδώς αυτονόητο να γνωστοποιήσει τους σχεδιασμούς του και τα στελέχη - τους επιτελείς του. Είναι εξοργιστικό να ζητάει «εν λευκώ» εντολή από έναν λαό που, δέκα χρόνια τώρα,

βυθίζεται στον απελπισμό, στην αγωνία της στέρησης και στη διεθνή καταφρόνια.

Δυστυχώς, γίνεται όλο και πιο φανερό η αθεράπευτη ληθαργική αφασία του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Δεν είχαν ποτέ κοινωνικούς στόχους, διαχειριστές της εξουσίας ήταν πάντοτε, πώς να αλλάξουν τώρα στην έσχατη παρακμή τους, πώς να μεταμορφωθούν σε μεταρρυθμιστές οι άβουλοι συντηρητικοί, πού να στοχεύσουν αυτοί που πάντοτε μόνο μιμούνται – πότε τον Ανδρέα, πότε τον Αλέξη.

Το πολιτικό σύστημα της χώρας έχει καταρρεύσει, δεν υπάρχουν πια κόμματα, μόνο παρέες που ορέγονται την ηδονή της εξουσίας. Απόδειξη της ανυπαρξίας κομμάτων είναι η εξάλειψη των πολιτικών τους διαφοροποιήσεων. Η δεκάχρονη «κρίση» αποκάλυψε πόσο προσχηματική υπήρξε, επί χρόνια, η ιδεολογική ρητορεία.

Μόλις οι «Αγορές» επέτρεψαν, ευφύεστατα, να διαχειρίζονται και «αριστερά» κόμματα την ολοκληρωτική υποταγή ευρωπαϊκών κοινωνιών στα κελεύσματά τους, οι άλλοτε «άσπονδοι» δήθεν πολιτικοί αντίπαλοι βρέθηκαν να συγκυβερνούν και τίποτε να μην τους χωρίζει.

Οι λόγοι που επικαλέστηκε (και συνεχίζει να επικαλείται!) ο Πάνος Καμμένος, για να δικαιολογήσει τη συγκυβέρνηση με τον ΣΥΡΙΖΑ, θα παραμείνουν μνημείο ανθρώπινου ευτελισμού και χαμέρπεια.

Όμως τίποτα δεν πτοεί τους φυσικούς αυτουργούς της κατάλυσης του πολιτικού συστήματος.

Μεταθέτουν την ευθύνη (και την ενοχή) στους πολίτες. Κύκλος φαύλος και μακάβριος.

Οι πολίτες δεν έμαθαν ποτέ να σκέπτονται, να κρίνουν και να κρίνονται, μαθήτευσαν σε σχολεία υποταγμένα στους συνδικαλιστές της πιο χυδαίας συμφεροντολογίας, με προγραμματικά καλλιεργημένη αγλωσσία, άμοιροι κριτικής σκέψης, σκόπιμα ανιστόρητοι.

Η «πληροφόρησή» τους παραδομένη στους κεφαλαιούχους που ποδηγετούν τα κόμματα εξουσίας. Ποια πολιτική «αλλαγή» μπορεί ποτέ να προέλθει σε συνθήκες τέτοιου ασφυκτικού ολοκληρωτισμού;

Όταν ζει κανείς σε κρίσιμες ιστορικές καμπές, όλα τον υποχρεώνουν να αφυπνιστεί στα ουσιώδη ερωτήματα, να τολμήσει τη μετάβαση από τις εντυπώσεις στον λογικό έλεγχο και στην εμπειρική πιστοποίηση, από τις «πεποιθήσεις» στη γνώση που χαρίζει η αυθυπέμβαση. Ζωή δεν είναι το φαμπρικαρισμένο φαίνεσθαι, είναι η περιπέτεια των σχέσεων κοινωνίας, το άθλημα της ελευθερίας.

Ξέρουμε ότι η επιβίωσή μας σήμερα εξαρτάται από το πιο ασήμαντο (συχνά ποταπό) ανθρώπινο υλικό που μας ηγεμονεύει. Δεν τους περιφρονούμε. Τους κατατάσσουμε όμως εκεί που διάλεξαν να ανήκουν.

15.07.2018

Πηγή: [Καθημερινή](#)